

برخی کشورها با توجه به ضعف در پرورش ورزشکاران یا کمبود نیروی انسانی به سراغ خرید ورزشکاران مدال آورفته اند

مدال‌های اجاره‌ای

یکی از اتفاقاتی که در سال‌های اخیر در ورزش برخی کشورها به خصوص شیخ‌نشینان حاشیه خلیج فارس مرسوم شده است استفاده از ورزشکاران دیگر کشورها برای

کسب موفقیت در رقابت‌های قاره‌ای و همچنین المپیک است که در این دوره از رقابت‌های پاریس دوباره شاهد این اتفاق بودیم. رئالی که در کشورهای چین بحرین و قطر و اخیرا حتی در کشورهای اروپایی نظیر بلغارستان نیز رواج یافته و البته با روح رقابت بین کشورها در ورزش چندان مطابقت ندارد. در پاریس ۲۰۲۴ شاهد حضور برخی ورزشکاران از ملیت‌های دیگر در کشورهایی بودیم که شاید در ورزش چندان محلی از اعراب نداشتند اما با کمک این نفرتا توانسته‌اند خود را حتی به جدول مدالی مسابقات نیز برسانند. این اتفاق در بحرین بسیار رایج و بازز است. این کشور در سال‌های اخیر و به خصوص در دوومیدانی به سراغ دوستان آفریقایی رفته و با پرداخت رقم‌های هنگفت و وعده امکانات مناسب برای آنها، ملیت آنها را به بحرینی تغییر داده است. این کشور در پاریس دو طلا، یک نقره و یک برنز به دست آورده که هر چهار ورزشکار به‌نوعی اجاره‌ای بودند. دو دوقنده آفریقایی، یک کشتی‌گیر روس و همچنین یک وزنه‌بردار ارمنی نفراتی بودند که مدال‌های این کشور را کسب کردند. جالب اینکه هر هشت دوقده این کشور در بخش مردان و زنان آفریقایی الاصل بودند، تنها نماینده جودو این کشور متولد روسیه است و در وزنه‌برداری هم علاوه‌بر گور میناسیان که برنز گرفت، لسمن پاردم کلمبیایی را داشتند که البته به مدال نرسید. این یعنی بحرینی‌ها عملا با ترکیبی چندملیتی در پاریس حاضر بودند و فقط دو ورزشکار از خود این کشور جواز حضور در المپیک این دوره را به دست آورده بودند. قطر هم در این زمینه سال‌هاست که تلاش دارد ورزشکاران دیگر کشورها را جذب کند. اگر چه شدت این مساله در این کشور کمی کمتر شده اما هنوز هم بخشی از کاروان این کشور را خارجی‌های تغییر ملیت داده تشکیل می‌دهند. در وزنه‌برداری فارس البیاح اصلینی مصری دارد که ترجیح داده تا برای قطر مسابقه بدهد. تیم والیبال ساحلی قطر نیز که در پاریس حاضر بودن از دو بازیکن آفریقایی‌تبار که اصلیتی سنگالی و گامبیایی دارند تشکیل شده است. در تیم دوومیدانی این کشور هم ابوبکر عبدالله در سودان به دنیا آمده و بزرگ شده این کشور است و عبدالرحمان سامبا هم متولد عربستان و بزرگ شده موریتانی است اما بعدها با تغییر ملیت قطری شده است. جمهوری آذربایجان هم دیگر کشوری است که از این شیوه برای افزایش تعداد ورزشکارانش در المپیک استفاده می‌کند. آنها در بدمینتون مردان یک بازیکن اندونزیایی دارند و یک بوسکوبر کوبایی الاصل، یک شمشیرباز روس و چند کشتی‌گیر روس و گرجستانی دیگر نفراتی هستند که این کشور از سایر ملیت‌ها جذب کرده است. در قایقرانی و چند رشته دیگر هم این کشور به سراغ ورزشکاران اوکراینی رفته تا به کمک آنها بتواند به موفقیت برسد. اما حضور نام بلغارستان در این فهرست شاید کمی دور از انتظار باشد. این کشور در برخی رشته‌ها ورزشکاران خوبی دارد اما باز هم به سراغ به خدمت گرفتن نفراتی از دیگر کشورها رفته تا بتواند تیمی قدرتمندتر را

راهی المپیک کند. خاویر ایبانز، بوسکوبر کوبایی یکی از این نفرات است که به مدال برنز رسید. در کشتی هم این کشور به سراغ نفراتی از روسیه، گرجستان و اوکراین رفته درحالی‌که کشتی‌گیران خوبی در این کشور در سال‌های گذشته حضور داشته‌اند. اما نام‌آشناترین اسمی که در فهرست این کشور در المپیک برای ما ایرانی‌ها وجود داشت کیمیا علیزاده بود که پس از ترک ایران راهی اروپا شد و حالا با پرچم بلغارستان مسابقه داد. شاید این روش برخی موفقیت‌های مقطعی را به دنبال داشته باشد اما مسلما نمی‌تواند برای این کشور راهی برای حضوری مداوم در بین مدال‌آوران و کشورهای موفق در ورزش باشد.

با مدال‌های سلیمی، اسماعیلی، نعمت‌زاده، عموزاد، مهدی و... کاروان ایران بیست‌ویکم المپیک شد

دهه هشادای‌ها زیر پرچم ایران

نگاهی به مدال‌آوران ورزش ایران در المپیک نشان می‌دهد بخش مهمی از این موفقیت را پدیده‌هایی به دست آوردند که متولد دهه ۸۰ یا اصطلاحا نسل Z هستند و حالا شاهد درخشش این جوانان آینده‌دار و مدعی در ورزش کشور هستیم. ستاره‌هایی که شاید قبل از شروع رقابت‌های المپیک ۲۰۲۴ پاریس امید چندانیه به درخشش برخی از آنها وجود نداشت و به نظر نمی‌رسید کاروان کشورمان بتواند اینچنین فراتر از انتظار ظاهر شود. اما پس از گذشت چند روز از شروع المپیک مدال‌ها یکی پس از دیگری توسط این ستاره‌های جوان و نوظهور به دست آمد تا مشخص شود سرمایه‌گذاری و پرورش استعداد‌های بسیار زیادی که در کشور داریم می‌تواند زمینه‌ساز موفقیت ورزش کشورمان در میادین جهانی باشد. مبینا نعمت‌زاده کوچکترین عضو کاروان کشورمان بود که موفق شد به مدال برنز رقابت‌های تکواندو دست پیدا کند. درحالی‌که هنوز به ۲۰ سالگی نرسیده و این نشان می‌دهد درصورتی‌که فدراسیون تکواندو بتواند او را در همین فرم و شرایط حفظ کند، می‌تواند سال‌ها برای این ورزش رزمی مدال‌آور باشد. آربین سلیمی هم آخرین عضو تیم ۴ نفره تکواندو بود که با درخششی فراتر از انتظار توانست مدال خوش‌رنگ طلا را به گردن آویخته و نشان دهد این نسل حرف‌های زیادی برای گفتن دارد. سلیمی هم تنها ۲۰ سال دارد و کسب مدال طلا در المپیک در این سن و سال و نمایش پخته و کم‌نقص او در این رقابت‌ها نوید روزهایی خوب برای او در تکواندو را می‌دهد. سعید اسماعیلی که در کشتی فرنگی صاحب مدال طلا شد، علیرضا مهدی، رحمان عموزاد و امیرعلی آذربیراکه در کشتی عملکرده قابل قبولی داشتند و مدال‌های نقره و برنز المپیکی به دست آوردند، دیگر ستاره‌های دهه هشادای کاروان کشورمان در این رقابت‌ها بودند. در این میان نباید فراموش کرد محمد بیرونود ۱۶ ساله نیز توانست با کسب سهمیه تیراندازی کاری بزرگ انجام داده و با ادامه این روند می‌توانیم منتظر ظهور یک پدیده در این رشته ورزشی طی سال‌های آینده باشیم.

پرویز مظلومی در گفت‌وگو با «فرهیختگان»: با این وضعیت زیرساخت‌ها دنبال موفقیت در المپیک هستید؟

به استقلال این فصل امیدوارم

■ برخی صحبت از دشمن می‌کنند اما دشمن واقعی استقلال خودشان هستند

مدیریت بسیاری از فدراسیون‌های مهم به فرمانان این رشته‌ها برسد می‌توان روی موفقیت آنها در رقابت‌های بین‌المللی حساب کرد.

دبیر از بچه‌های خوب است و هوای همه را دارد و ما هم هوای او را داریم! به خاطر همین موفقیت به او تبریک می‌گویم. به هادی ساعی هم تبریک می‌گویم اشک او در رقابت فینال در دیدار آربین سلیمی درآمد. بالاخره زحمات او به بار نشست و اینکه چهار نفر در المپیک شرکت کنند و چهار مدال بگیرند بی‌سابقه بود و به‌خاطر همین به رئیس فدراسیون تکواندو هم تبریک می‌گویم. این نشان می‌دهد که آنها کار کردند، زحمت کشیدند و دست‌شان درد نکند و ان‌شاء الله مسئولان هم برای آنها جبران کنند!

درباره وزنه‌برداری و ناکامی وزنه‌برداران صحبتی ندارید؟ در هر صورت یک قهرمان ملی ریاست فدراسیون وزنه‌برداری را برعهده دارد اما آنها انتظارات را برآورده نکردند.

سر مسابقه داودی خیلی حرص خوردم. اینکه چرا حرکت اول را نداشت و از پس وزنه ۲۰۰ کیلویی برنیامد اما وزنه دوم که ۲۰۵ کیلو بود را بلند کرد! خیلی حیف شد اگر داودی کمی شانس داشت او هم می‌توانست مدال بگیرد.

به رقابت‌های لیگ برتر برسیم. این مسابقات در حالی اواخر هفته جاری شروع می‌شود که نه از استادیوم برای تیم‌های پر هوادار پایتخت خبری است و نه هنوز کمک‌داور ویدئویی تکلیفش روشن شده ضمن اینکه هنوز به‌صورت قطعی استادیوم میزبان رقابت تیم ملی در مقدماتی جام جهانی هم مشخص نیست.

با این وضعیت از موفقیت در المپیک صحبت می‌کنید؟ واقعا این طوری می‌شود اصلا ما با این شرایط در المپیک چه می‌خواهیم؟ بالاخره المپیک مجموعه همه ورزش‌هاست و تا اینجا هم ما شاکار کرده‌ایم. مگر می‌شود چند ماه رقابت‌ها تعطیل بوده و فرصت بازسازی داشتیم اما این کار‌ها را برای دقیقه ۹۰ گذاشتیم؟ من بازی با سپاهان را دیدم، فارغ از نتیجه‌ای که به دست آمد آیا باید زمین ورزشگاه نقش جهان با آن سر و شکل این طوری باشد؟ زمین‌های دیگر هم که معرکه هستند. باید فوتبال ما این باشد؟ الان استقلال و پرسپولیس که هیچ، تیم ملی هم زمین ندارد و برای اولین بار است که سرخایی‌ها به خاطر چنین شرایطی باید در شهرستان از حریفان خود میزبانی کنند. با این شرایط لیگ هم حرفه‌ای است. بعد صحبت از موفقیت در المپیک می‌کنید! می‌گویند چرا فوتبال به المپیک نمی‌رود؟ اصلا چرا باید در جام جهانی با این وضعیت موفق شد؟ اگر سهمیه‌ها بیشتر نمی‌شد مطمئن باشید به جام جهانی بعدی صعود نمی‌کردیم. تمام کشورها در تمام رشته‌ها دارند چهارنعل می‌تازند اما نمی‌دانم چرا ما این طور هستیم، چرا ورزشکار ما باید به دنبال یک جایی باشد که تمرین کند. الان ورزشکار

المپیک ۲۰۲۴ نقطه عطف ورزش بانوان

دختران ایران؛ دومین تیم خاورمیانه

بهتر از ۶۴ به دست نیآورد. جالب اینکه بانوان این کشور نقش مهمی در کسب این مدال‌ها داشتند و از این هشت مدال در شش مورد نقش داشتند. دوقره و یک برنز در بوکس، یک نقره در تیراندازی میکس، یک برنز در تکواندو و یک برنز در کشتی حاصل کار بانوان این کشور بود تا عملا اکثر مدال‌ها توسط آنها کسب شده و مردان نقش بسیار کمی در عملکرد المپیکی این کشور داشته باشند.

البته از نظر رنگ مدال بحرینی‌ها با یک طلا و یک نقره در بخش زنان عملکردی کیفی‌تری داشتند اما این نکته را نیز نباید از نظر دور داشت که دو بانوی ورزشکار این کشور که صاحب مدال شدند اصالتا کینیایی و نیجریه‌ای هستند با تغییر تابعیت و با هزینه‌ای هنگفت بحرینی شدند

تا این کشور کوچک حاشیه خلیج فارس بتواند در رقابت‌های المپیک به مدال برسد. قطری‌ها هم تنها مدال‌شان در این رقابت‌ها که برنز بود را در دوومیدانی مردان به دست آوردند و تنها شرکت‌کننده بانوی این کشور نتوانست توفیقی کسب کند. عراق هم که در پنج رشته در المپیک حاضر بود و هیچ مدالی کسب نکرد هیچ بانوی ورزشکاری در کاروان خود نداشت. دو بانوی حاضر در کاروان عربستان هم همانند سایر ورزشکاران این کشور دست‌شان از مدال کوتاه ماند و نتوانستند در این مسابقات موفق باشند. کویت هم در این دوره از رقابت‌ها چهار نماینده زن داشت که هیچ‌کدام نتوانستند در بین سه نفر برتر رشته‌های خود قرار بگیرند و دست خالی به کشور خود برگشتند. اردن هم تنها مدالش را در تکواندوی مردان به دست آورد تا آنها هم در ورزش بانوان توفیقی نداشته باشند. تنها نماینده ورزش بانوان عمان در پاریس هم توفیقی در دوومیدانی نداشت و خیلی زود حذف شد. کاروان چهار کشور ترکمنستان، سوریه، یمن و افغانستان هم بدون کسب مدال پاریس را ترک کردند تا زنان این سه کشور هم سهمی از مدال‌های این دوره نداشته باشند. جمهوری آذربایجان در این دوره هفت مدال به دست آورد که همگی آنها توسط مردان کسب شدند و زنان نقشی در این موفقیت نداشتند. اتفاقی که در ارمنستان، به‌عنوان همسایه آنها رخ داد و هر چهار مدال این کشور را نیز مردان به دست آوردند.

■ **موفقیت ترکیه با اتکا به بانوان**

در بین کشورهای همسایه و همچنین حاشیه خلیج فارس این ترکیه بود که بهترین نتیجه را در ورزش بانوان گرفت. این کشور که در سال‌های اخیر سرمایه‌گذاری زیادی در ورزش انجام داده است درنهایت در این دوره نتوانست هیچ مدال طلائی کسب کند و با سه نقره و پنج برنز به کار خود پایان داد تا رتبه‌ای

رقابت‌های المپیک پاریس با کسب سه طلا، نقره شش و سه برنز برای کاروان ایران به پایان رسید این در حالی است که به قول پرویز مظلومی باز هم کشتی و تکواندو جور ورزش ایران در این رقابت‌ها را کشیدند تا همچنان به‌واسطه این دو رشته پرچم ایران بین المللی بالا بماند. بر همین اساس گفت‌وگوی المپیکی – فوتبالی پرویز مظلومی، سرمربی سابق استقلال درباره این رقابت‌ها و البته آخرین شرایط استقلال و فوتبال ایران را در ادامه می‌خوانید.

■ ■ ■

المپیک پاریس چطور بود؟ روزهایی که سبزی شد برای ورزش ایران چطور گذشت؟

در مجموع بد نبودیم اما در بسیاری از مسابقات حسرت خوردیم. کسب شش نقره یعنی اینکه در شش فینال شکست خورده و این یعنی حسرت‌هایی که در این رقابت‌ها خوردیم. این المپیک هم برای ما با حسرت‌های زیادی به پایان رسید.

در کدام رقابت بیشتر از سایر دیدارها حسرت خوردید؟

بیشتر از همه در کشتی حسن یزدانی. واقعا منتظر طلا از حسن بودیم. او بدشمنی آورد. با زارع که با یک اختلاف امتیاز شکست خورد. ناهید کینای هم کمی خوش شانس بود او هم می‌توانست به قهرمانی برسد. با رضا علیپور؛ او هم باید در سنگ‌نوردی به مدال برسد اما به حقش نرسید. مثل همیشه در این المپیک هم کشتی و تکواندو جور بقیه رشته‌ها را کشیدند. تکواندو عالی کار کرد اما از این متاسف شدم که چرا کشتی آزاد به مدال طلا نرسید. بچه‌های کشتی آزاد هم می‌توانستند طلائی شوند اما باز هم تاکید می‌کنم این دو رشته مثل همیشه جور کاروان را کشیدند. به بچه‌ها خسته نباشید و به آنها تبریک می‌گویم. در کل بچه‌های ما با امکاناتی که دارند همین که تا همین جا هم زحمت خود را کشیدند باید از آنها تشکر شود.

در رشته‌های دیگر چطور، چرا در خیلی از رشته‌هایی که در ادوار المپیک شرکت می‌کنم موفق نیستیم؟

برای اینکه دم مسابقات تیم می‌بندیم. چهار سال دیگر هم می‌گوئیم کاهش زودتر شروع کرده بودیم اما باز هم یکی دو ماه مانده به المپیک بعدی تازه کار را شروع می‌کنیم تا به این رقابت برویم و تازه تیم جمع می‌کنیم. این طوری که نمی‌شود از حالا باید چهار سال بعد برای ورزشکارانی که فکر می‌کنیم می‌توانند در المپیک بعدی موفق باشند برنامه ریزی کنیم. انگار شرایط این تیم‌ها هم مثل تیم ملی امید است و تازه یک ماه مانده به رقابت‌ها جمع می‌شوند و همیشه هم ناکام هستند اما با این بضاعت ملی پوشان ما در رشته‌های مختلف در المپیک پاریس خوب بودند و به آنها خسته نباشید می‌گویم و به مدال‌آوران و افتخارآفریان کشورمان هم تبریک می‌گویم.

البته شاید این تیم‌ها هم زود جمع شوند و کار تدارکات و برنامه‌ریزی را زودتر آغاز کنند اما چون فوتبالی نیستند توجهی به آنها نشده و دیده نمی‌شوند.

شاید این طور باشد نمی‌دانم!

از کدام رشته‌های دیگر توقع موفقیت و کسب مدال داشتید که این توقع برآورده نشد؟

روی قایقرانی خیلی حساب می‌کردم اما بچه‌های قایقرانی هم انتظارات را برآورده نکردند.

به نظر می‌رسد علیرضا دبیر و هادی ساعی در المپیک نشان دادند که اگر